

Mývalí Kožíšek

Jako lovec nestojím za moc a psy taky zrovna nemusím. Tuhle v neděli jsem jel po Taylorsvillský silnici v Oldhamském okrese, když jsem v úvozu u rybníka zahlídl pár pickupů. Já sám jsem svou půltunovou bílou fordku '77 koupil od lovce mývalů, a tak už ani nevím, jestli jsem zpomalil já nebo ten nákladák, abych si to tam mohl trochu obhlédnout. Kolem pickupů postávalo pár chlápků a mnoho jich mělo v nákladním prostoru přenosnou klec s hafanem. Na telegrafní tyči visela oxeroxovaná cedulka a mně najednou došlo, že tu samou ceduli jsem zmerčil za posledních pár mil už několikrát.

HON NA MÝVALA, NEDĚLE, CARPENTEROVO JEZERO.

No, jestli je tohle jezero, tak teda není o moc větší než rybník. Už jsem slyšel psí štěkot. Zastavil jsem a šel se na to mrknout.

Přes vodu byl natažený kabel. Vybíhal ze stožáru zakotvenýho u parkoviště pickupů a končil ve větvích stromů na protější straně rybníka. Jako nějaká lanovka na něm visela drátěná klec. Dva chlápci mezitím vyvedli z půltunový fordky šest osm psů a namířili si to přímo ke břehu. Psi vyváděli jako po minutu a já už věděl proč.

V kleci si hověl mýval. Ze silnice, kde jsem zaparkoval, to vypadalo jenom jako malý černý klubíčko, snad skunk nebo větší kočka. Možná jenom fantazíruju, možná se mi to jenom zdálo, ale pod bílou maskou jsem viděl vyděšený černý očička a skoro dětský pracičky škubající za drátěná oka.

Klec visela na provaze, který se přes kladku umístěnou na stromě na protějším břehu vinul spolu s kabelem tam a zase zpátky. Jeden chlap zabral za provaz a klec začala klouzat po kabelu, jen něco víc než metr nad hladinou. Muži na břehu vypustili psy a ti se vrhli do rybníka. Štěkali o sto šest a rychle dohnali klec, která se trhaně a pomalu blížila k zalesněnému břehu.

Moje žena Katie o mně roztrušuje, že jsem věčněj divák, a já to nepopírám - radši se dívám, než bych to sám dělal. Ani jsem neměl cukání přidat se k těm lidem na břehu, i když jsem jich nejspíš pár znal z továrny. Ze silnice jsem prostě měl lepší výhled. Nemohl jsem si pomoci - na tom, jak se psi nemotorně hrabou vodou (však tomu neříkají čubíčka pro nic za nic) a hladově zírají na to černý klubko v drátěný kleci, bylo cosi fascinujícího a děsivého zároveň.

Jakmile se klec dala do pohybu, mýval ztuhl a seděl tiše jako pěna. Asi vyšpekuloval, že se mu nic nemůže stát. Jako bych viděl ten samolibý úšklebek na jeho tváři, když se jako úspěšný letec díval na psy pod sebou.

Na břehu se chlapi opírali o pickupy, popíjeli pivo a přihlíželi. Všichni měli na hlavě stejný klobouk, přijeli stejným autem a vypadali, jako by si z oka vypadli. Ne že bych se nad ně chtěl nějak vyvyšovat - prostě jako lovec nestojím za moc a psy taky nemusím. Z klecí na plošinkách pickupů se jako kontrapunkt k divokému štěkotu z rybníka přidalo další vytí -to už se další směna ohafů nemohla dočkat.

Hon ale nebyl férovej, protože jakmile začala klec hafanům ujíždět, ten člověk u lana přestal tahat a psi klec zase dohnali. Když se klec pohybovala, byl mýval v pohodě, ale jakmile se zastavila, mohl se z toho zcvoknout. Skákal ze strany na stranu, snažil se ji roztlačit a pejsani se k němu zatím znova přihrabali. Když ti čoklové plavou, je z nich vidět jenom zubatá držka. Pak ten člověk u kladky zase trhne lanem a já si představuju, jak se mývalovi na tváři znovu usadí ten bohorovný škleb. No jo, úspěšný letec.

Druhé jednání dramatu začalo, když klec narazila na strom na konci kabelu. Dvířka se nárazem uvolnila, mýval vystřelil jako šipka a dopadl na zem. Namířil si to do zalesněné stráně u silnice. Za pár vteřin už byli psi z vody venku, celá smečka vyrazila za ním, až z ní byla vidět jenom žlutá šmouha, a jak se v běhu všichni oklepávali, voda se z jejich hřbetů zdvihala jako pára. A pak se ztratili mezi stromy stejně jako mýval.

Jeden pickup už byl na cestě nahoru, zřejmě aby o nic nepřišel. Ti chlápci se na mě dívali nějak divně, ale já si jich nevšímám. U rybníčku už tahali klec zpátky, šest dalších psů už pochodovalo ke břehu a nějaký člověk si jeden čilý jutový pytel držel pěkně od těla.

Další mýval.

Strčili ho do klece a já už měl vyrazit, protože jsem byl někde netrpělivě očekáván. Ale na té záležitosti mě pořád něco zajímalo, nebo spíš fascinovalo (jo, to bude to správné slovo), a tak jsem se nemohl odtrhnout. Popojel jsem asi sto metrů do kopce a zastavil u kraje lesa.

Vypadl jsem z nákladáku.

Křoví u cesty bylo dost hustý, ale když jsem trochu pronikl do lesa, hned tam bylo víc místa. Rostly tu nejvíc doušky, gumovníky a hikory. Prokličkoval jsem dolů po stráni k rybníčku, tiše, abych mohl poslouchat. Podle štěkotu jsem poznal, kdy psi vyrazili do vody. Poznal jsem, kdy se klec zastavila a

kdy se zase pohnula - to všechno jen z jejich vrčení a vytí. Skoro jsem z něj vycítil mývalovu hrůzu, když se klec zastavila, a pošetilou aroganci, když se znovu dala do pohybu.

Na půl cestě strání jsem se zastavil u paty dutého buku. Obklopoval mě jen hustý podrost, křoví, změt' spadlých větví. Štěkání zesílilo, vloudil se do něj divoký podtón - to klec dorazila ke stromu. Ozvalo se vzteklé zavytí a já věděl, že mýval zmizel v lese. Stál jsem naprosto tiše. Zaslechl jsem hlasité zašustění a zničehonic na mě mýval vyběhl, ani list při tom nevylít do vzduchu. Byl jsem tak překvapený, že jsem se ani nepohnul. Skoro mi ta černobílá skvrna přeletěla přes nohy a pak zase zmizela v křovinách stráně. Na okamžik jsem ty psy skoro litoval - jak by mohli takovýho tvora vůbec dohonit?

Pak jsem je znovu zaslechl. Nemilosrdní, to je jejich nejpříhodnější popis. Jestli byly ve vodě vidět jen jejich čelisti, v lese zase byly vidět jejich pracky a slinty. Jak se těch šest sedm ohařů blížilo, jejich štěkot zesílil a zesurověl - byli mývalovi přímo na stopě. Pak jsem slyšel, jak vrazili do křoví na úpatí kopce. Pak jsem viděl, jak se podrost třese, jako by se na něj sneslo krupobití. Pak jsem slyšel, jak se ke mně přibližuje zvuk tlap tepajících suché listí, blíž a blíž. Pak jsem zahlédl žlutou skvrnu, to psi vyrazili z houští jako blesk, přes mýtinu, přímo na mě. Ochromený hrůzou jsem o krok couvl.

Tehdy jsem si uvědomil, nebo vzpomněl - to bude asi lepší slovo -, že svůj mývali kožíšek mám pořád na sobě.